

Morten Harket, Den Fremmede

Jeg fulgte to som vandret for seg selv
I sorg p veiene til Emmaus;
Jeg s at alt de trodde I i grus,
Og lot som om jeg ville ta farvel.

Men lyset sank, og dagen var p hell,
I demarken vidt om Emmaus;
De s at jeg var fremmed i hvert hus,
Og ba meg: Vandrer, bli hos oss i kveld.

Jeg ble hos dem og hrte at det satt
Forvkede og talte om en bror
som Gud lot d alene og forlatt.

Da sto jeg opp, av sorg for disse ord;
Alene gikk jeg brt fra byens natt,
Og gav meg hen til dyr; og trr, og jord.